

Inhoud

TIJDGENOTEN INTERVIEWS: MARGRIET VAN SLOCHTEREN ..2

JONGEREN-WEEKENDEN VERENIGING SPIERZIEKTEN: DAN EN KARSTEN BLOKKER HET LICHTENDE VOORBEELD	2
SNODE PLANNEN UITGEVOERD: DANSEN UITVINDEN EN LOGEREN BIJ EEN FILMENDE DAN BLOKKER	2
HET DOOSJE MET OGEN (1).....	3
MARGRIET VAN SLOCHTEREN : MENS, ANDERS DAN ANDEREN, EN HET GROTE WAAROM	3
HET DOOSJE MET OGEN - EIGEN VERANTWOORDELIJKHEID NEMEN	3
NAAR DE MYTYLSCHOOL (1) SCHOOL VOOR ONVOLWAARDIG LEVEN.....	3
DE GEWONE LAGERE SCHOOL: DE TRAP AFGEDRAGEN TIJDENS DE PAUZE	4
NAAR DE MYTYLSCHOOL (2) : HET VERSCHIL ERKENNEN	4
NAAR DE MYTYLSCHOOL (3) STAATS EXAMEN MAVO, SCHOOL VOOR HANDENARBEID EN TOEN: DE KUNSTACADEMIE	4
KUNST ACADEMIE (1) VERBEELDING VERSUS DE REALITEIT	5
KUNST ACADEMIE (2) OLIE VERF TE ZWAARDUS: ILLUSTRATIE	6
FOKUS WONING : PARTNER KEUZE.....	6
MOEDER & VROUW (1) LESBISCH GEHANDICAPT OUDER: NORMAAL?(1).....	6
MOEDER & VROUW (2) DE CRISIS - ZORGPROFESSIONALS?: 'HET IS ALLEMAAL JOUW SCHULD'	7
THEATER (1) ZELF PROMOTIE	8
THEATER (2) PATRICIA TUERLINGS (1) EN DE DANS VAN MINIEME BEWEGING	9
THEATER (3) MET NIEMAND TE VERGELIJKEN.....	9
THEATER (3) PATRICIA TURLINGS (2) EN DE DANS VAN MINIEME BEWEGING	9
THEATER (4) AUDITIES GETEKENDE HUID NIET VOOR ROLSTOELERS	10
THEATER (5) AUDITIES GETEKENDE HUID NIET VOOR ROLSTOELERS EINDE THEATER CARRIERE !.....	10
THEATER (6) TOEKOMST PLANNEN : DE FOTO'S VAN DAN (1) EN TOCH DE SCHOONHEID VAN WAGENTJES	10
THEATER (7) TOEKOMST PLANNEN (1) : DE FOTO'S VAN DAN (2) EN DE SCHOONHEID VAN MARLIES.....	10
THEATER (8) TOEKOMST PLANNEN (2) DE WERELD IS NIKS VERANDERD	11
THEATER (9) TOEKOMST PLANNEN (3) TOCH WEER DE VERBEELDING AAN DE MACHT	11
THEATER (10) TOEKOMST PLANNEN (4) TEKSTEN SCHRIJVEN ZELF PORTRET ..	11
THEATER (11) TOEKOMST PLANNEN (5) EEN EXPOSITIE MAAR NOOIT MEER DOELGROEPEN THEATER !.....	12

TIJDGENOTEN: MARGRIET VAN SLOCHTEREN

JONGEREN-WEEKENDEN VERENIGING SPIERZIEKTEN: DAN EN KARSTEN BLOKKER HET LICHTENDE VOORBEELD

Ik heb Dan Blokker voor het eerst ontmoet eh tijdens een jongeren - weekend van de Vereniging van Spierziekten Daar was -ie samen met zijn broer en daar trok -ie eigenlijk gelijk mijn aandacht. Ik weet even zo gauw niet meer of het nou hij was of zijn broer, ze waren daar ook wel heel erg samen. Het kwam omdat zij zo anders waren dan de rest...en dat sprak me heel erg aan. Dus ik vond ze verschrikkelijk interessant. En in die Jongeren Weekenden was het voor mij heel belangrijk te ontdekken wie ik zelf nou eigenlijk was en dan vooral wat ik wilde en dat heb ik ook voor een heel groot deel daar geleerd Ik had toen, denk ik, al wel vooral de behoefte om mezelf te zijn en omdat zij zo opvielen in die groep en zij waren zo erg zichzelf, dat ik dacht: ja, dat wil ik ook.

2

SNODE PLANNEN UITGEVOERD: DANSEN UITVINDEN EN LOGEREN BIJ EEN FILMENDE DAN BLOKKER

Eh nou wij hadden het snode plan opgevat dat we ook wel eens konden dansen en daar hadden wij allemaal onze eigen invulling aan gegeven...En eh Dan en ik waren allebei een van de dansers...die hoopten uitgenodigd te worden om aan die productie mee te doen. Dus het was bij de voorbereiding daarvan.

Voor mezelf ben ik uitgegaan van welke bewegingen maak ik nu eigenlijk -die voor mij heel gewoon zijn en specifiek voor mij - die iemand anders niet kan maken of niet zou maken en als je daar nou naar kijkt wat voor interessants kan daar dan aan zitten als je dat wil gebruiken in de dans dus dat was denk ik wat ik wilde uitzoeken en ik heb dat denk ik grotendeels in mijn eentje uitgezocht hier in Groningen en wat ik me er nog van kan herinneren heb ik toen bij Dan geloged hebben we ook iets samen gedaan. En volgens mij heeft Dan toen vooral gefilmd of gedaan alsof -ie filmde en is in die interactie iets samen geweest maar dat weet ik niet meer precies.

HET DOOSJE MET OGEN (1)

Ik kan me geen voorwerp herinneren wat ik gebruikt zou hebben. Misschien was het een zakje met het maximale gewicht wat ik kon tillen. Wat ik me nog wel herinner dat is maar- dat stond ook in het verhaaltje wat er in het script staat - dat ik hoopte dat ik altijd een doosje verschillende ogen bij mij had en dat dat ik zo graag zou willen dat ik die ogen af en toen aan mensen kon geven zodat mensen met andere ogen naar iets zouden kunnen kijken en misschien dat wat jij ziet als beestje. Dat dat dan een oog zou zijn geweest of zo...

MARGRIET VAN SLOCHTEREN : MENS, ANDERS DAN ANDEREN, EN HET GROTE WAAROM

Wat ik dan zou zeggen: Nou eh Margriet is in eerste instantie een mens. En een mens die er voor anderen misschien heel anders uitziet dan zij zich voelt. Want heel veel mensen zien natuurlijk iemand die een handicap heeft en van alles niet kan. Ik heb denk ik in mijn leven al heel vaak zoiets gehad van: iedereen ziet wel dat ik dingen niet kan, maar ik kan ook heel veel dingen op mijn eigen manier, die zijn dan misschien niet precies hetzelfde, zoals jij het zou doen...En dat is denk ik iets aan mijzelf wat altijd aanwezig is in mijn

leven en wat ook heel erg bepaalt van wie ik ben...Ja en verder is

Margriet ook iemand die heel graag kijkt...naar alles wat er om haar heen is en zich dan bij alles afvraagt: waarom is dat zo?

3

HET DOOSJE MET OGEN - EIGEN VERANTWOORDELIJKHEID NEMEN

Omdat wanneer mensen wat meer mijn ogen zouden hebben dan zouden er denk ik veel minder drempels en blokkades zijn. Maar ik leef nu eenmaal in een wereld waar mensen die ogen niet hebben en dus als zeg maar de echte Margriet zich niet aan wil passen dan zal ze verantwoordelijkheid moeten nemen voor haar lichaam en die "plankjes" mee moeten nemen zodat dat geen belemmering is..

NAAR DE MYTYLSCHOOL (1) SCHOOL VOOR ONVOLWAARDIG LEVEN

Nou toen was ik denk ik volop aan het denken van: Goh, wat moet ik in deze wereld? En ik zat ondertussen ook op de Mytylschool, Ik heb eerst op een gewone lagere school gezeten maar daar moest ik om de een of de andere reden - die mij zelf toen niet bekend was – moest ik daar weg dus ik kwam op de MytylSchool...en daar...dat was wel heel apart want dat was een school die eigenlijk zo was van: nou ja deze kinderen die hier zitten die moeten we maar een heel fijn leven verder geven want ja die kunnen toch niks die kunnen nooit een

volwaardig leven verder krijgen..

DE GEWONE LAGERE SCHOOL: DE TRAP AFGEDRAGEN TIJDENS DE PAUZE...

Ik was natuurlijk heel jong en ik had dat toen denk ik niet zo door. En ik vond het ook wel heel bijzonder om op zo'n school te komen want ik had daarvoor in een gewone klas gezeten met andere kinderen en ik heb mijzelf daar nooit ervaren als vreemd of andersoortig iemand, maar altijd als een van de kinderen en er waren wel dingen anders...maar die heb ik op de lagere school nooit als belemmering gevoeld bijvoorbeeld : ik kon nog wel lopen maar niet zo heel goed en dat betekende dat ik in de pauze niet naar beneden kon daar was de pauze te kort voor en ik kon wel trappen lopen ofzo maar dat duurde heel lang. Nou op een gegeven ogenblik waren er ook leerlingen die veel groter waren dan ik, ik weet dat er waren die mij dan wel eens op de rug namen. Iedereen vond het altijd geweldig als ze in de pauze boven mochten blijven dus ..en ik mocht meestal kiezen wie er dan boven bleven. Vaak vroegen ze dan van: mag ik vandaag? O ja hoor ! Dus het was nooit een probleem dat ik boven bleef. Voor mij niet maar ook niet voor heel veel andere leerlingen...

4

NAAR DE MYTYLSCHOOL (2) : HET VERSCHIL ERKENNEN

Maar toen kwam ik op die Mytylschool en daar was het heel anders want daar waren nou in ieder geval veel meer kinderen die veel ernstiger dingen hadden dan ik. (Enter)

Daar zag ik voor het eerst kinderen lopen en ik denk: verrek die loopt net zoals ik...want ik liep natuurlijk wel anders...Dus dat ik doorkreeg dat ik echt anders was dat is eigenlijk daar pas tot mij doorgedrongen denk ik...daarvoor niet...

NAAR DE MYTYLSCHOOL (3) STAATS EXAMEN MAVO, SCHOOL VOOR HANDENARBEID EN TOEN: DE KUNSTACADEMIE

Op die Mytylschool nou eerst was dat leren.. dat was helemaal niet belangrijk. Gelukkig kwamen er daarna een groot aantal nieuwe docenten die daar anders over dachten en toen werd dat leren wel belangrijk. Dus ik denk wel dankzij hun heb ik mijn MAVO diploma daar kunnen halen. Ik heb een Staatsexamen gedaan met behulp van LOI materiaal De school mocht zelf geen examen afnemen. Dus ik ben zeg maar met een andere kleine groep de eerste geweest die daar ook een middelbare schoolopleiding deed en afrondde maar hoger dan MAVO kon niet en het vakkenpakket was ook maar heel erg beperkt...want er was geen geld voor docenten. Iedereen had daar

zoiets van: Margriet je moet maar iets met administratie gaan doen. Nou, ik wist een ding zeker: maar dat ging ik niet doen! Ik had gewoon zoiets van : ik wil tekenen en ook: ik wil misschien wel naar de kunstacademie! Ik heb nooit echt tegenwerking gehad maar ik geloof niet dat er zoveel mensen waren die dachten dat dat zou gaan lukken. Ik kreeg op een gegeven moment wel de mogelijkheid om een jaar lang bij de School voor Handenarbeid onder schooltijd lessen te volgen En toen heb ik toelatingsexamen gedaan voor de kunstacademie. Ik moest daar natuurlijk ook nog toelatingsonderzoek voor doen want daar mocht je alleen heen als je een HAVO diploma had.. en dat had ik niet ..maar blijkbaar was dat geen probleem. Ja en daar werd ik dus aangenomen. Nou en toen begon er weer een totaal andere wereld, want daarvoor was ik bijna nooit alleen over straat geweest. Als je op de Mytylschool zit dan wordt je 's ochtends vroeg met een busje opgehaald en de hele dag ben je op die school en aan het eind van de middag wordt je teruggebracht...En je kent ook helemaal niemand uit je hele woonomgeving. Dus het is : de school en thuis. En ik weet nog dat ik toen ik begon met de Kunstacademie dat ik met en toen woonde ik ook net op mijzelf, dat ik toen met een kaart in mijn tas naar het centrum werd gebracht met een busje en die school zat toen verdeeld over vijf meer verschillende oude gebouwen helemaal over de stad. Ik had geen idee waar of dat allemaal was, maar ik ging dus met mijn kaartje van het ene naar het andere gebouw. En zo heb ik de stad Groningen leren kennen aan het begin van die opleiding. Dus ja: ik ging dat gewoon doen. En hoe het allemaal zou moeten dat wist ik van tevoren niet want dat was een hele grote school waar iedereen zijn gang ging en waar alles ja voor een heel groot deel vrij was. Ik moest natuurlijk ook naar de wc nou dan vroeg ik iemand. dan zei ik: Nou ik moet naar de wc, wil jij mij helpen? En dat ging eigenlijk altijd goed. Ik weet nog dat we in het eerste jaar dat we een werkweek hadden, toen moesten we naar Ameland.. ja...ik heb gewoon gezegd van: ik wil graag in het huisje bij de mensen die mij willen helpen..’.

5

KUNST ACADEMIE (1) VERBEELDING VERSUS DE REALITEIT

Het werk, het waren allemaal gevoelsmatige dingen die uit mijn verbeelding kwamen en die qua beeld niets met de werkelijkheid hadden te maken en ik had zoiets van toen ik naar die opleiding ging van: ik wil ook iets kunnen tekenen van wat ik zie. Dus als ik een kopje neerzet op de tafel dan wil dat kopje kunnen tekenen. Maar dat kon ik niet. Nou dat heb ik in

die vijf jaar geleerd.

KUNST ACADEMIE (2) OLIE VERF TE ZWAAR DUS: ILLUSTRATIE

Nou ik denk dan dat ik ..maar dat is natuurlijk ook heel vaak achteraf dat je daar op komt: Ik ben eerst gewoon tekenen en schilderen gaan doen en het eerste jaar was ook zo dat je alles kreeg. Daarna had ik zoiets van: ja wat wil ik nou...en ik vond op zich schilderen met olie verf wel heel erg leuk en fijn, maar dat was wel zwaar werk, dat vond ik toen al...en vaak waren dat verder ook redelijk grotere dingen en ik had zoiets van: Tja - ik had me natuurlijk ondertussen ook wel verdiept in wat me te wachten stond lichamelijk. En ik had zoiets van: jahaa .., als het bereik van mijn armen steeds kleiner wordt dan is het misschien niet slim om van grote olieverf schilderijen te willen maken. Dus ik denk dat ik daardoor misschien wel uiteindelijk voor de richting Illustratie heb gekozen, omdat dat kleiner was en fijner en ik kon natuurlijk intussen ook beter tekenen Dus daar heb ik toen denk ik voor gekozen. En – maar waardoor weet ik helemaal niet meer – maar per toeval of zo kwam ik toen aan het einde van mijn opleiding terecht bij de Rijks Universiteit en daar heb ik toen een opdracht gedaan, daar heb ik Histologische Preparaten getekend en toen kwam ik eigenlijk weer terug bij die Verbeelding want die beelden hadden weer iets van wat ik vroeger tekende..

6

FOUKUSWONING : PARTNER KEUZE

Nou ja sowieso was het al heel belangrijk dat ik daar ben gaan wonen want toen kon ik gewoon echt mijn eigen gang gaan en hoefde ik ook niet meer afhankelijk te zijn van mensen om mij heen. En dus toen was ik jong dus toen heb ik ook wel gekeken: goh, wil ik eigenlijk altijd wel alleen blijven. Nou dat wilde ik ook liever niet, ik heb een relatie gehad met een jongeman ongeveer een jaar nou dat was iets heel geweldigs...en later toen ben ik een vrouw tegengekomen en daar ben ik nog steeds mee samen.

MOEDER & VROUW (1) LESBISCH GEHANDICAPT OUDER: NORMAAL?(1)

Misschien doe ik daar allemaal veel te gewoon over en vind ik het allemaal ook veel te gewoon en houd ik mijzelf wel gewoon voor de gek dat ik denk dat de rest van de wereld dat ondertussen ook gewoon vind..

Maar weet je ik leef mijn leven zoals het op mij af komt.

Ja en het was dan voor mij in een keer duidelijk dat Miranda de kinderen zou krijgen. Ik heb zeker zoiets van moet je horen: ik kan prima overweg met mijzelf en ik heb daar in mijn hele leven denk ik

niet veel moeite mee gehad, maar ik hoef -dit is erfelijk - en ik vind het nou toch ook weer niet zo aangenaam dat ik het mijn kinderen zou willen aandoen.

Ik ben er ook heel gelukkig mee maar ik merk ook, dat ik daar soms zo voor moet vechten en wat me ook zoveel tijd en energiekost, waar ik af en toe zo schoon genoeg van heb, dat ik denk, nou je kan maar beter gezonde spieren hebben en overal naar toe kan gaan waar je wilt want de wereld verandert toch niet.. te vaak is er al iets voor mij ingevuld.

Ik heb mij nooit voor kunnen stellen dat ik van een kind dat uit mij zou komen dat ik daar een ander gevoel bij zou hebben dan een kind dat uit Miranda zou komen. Voor mij zijn onze kinderen ook mijn kinderen.

Want..mensen met – ik weet niet hoe het nu is – maar toen was het zo dat als je een lichamelijke beperking hebt - kun je niet adopteren.. We hebben ook geprobeerd om pleegkinderen te krijgen een hele cursus voor gedaan. Op het allerlaatste moment zeiden ze van..: wij gingen niet eerlijk om met onze situatie, wij zagen de dingen op onze manier die niet werkelijk waren en daar konden ze echt geen pleegkinderen onderbrengen.

Ja, dat wij vertelden dat nog nooit iemand iets negatiefs had gezegd over het feit dat wij als twee vrouwen samenleefden. Dat kon niet volgens die mensen! Terwijl, natuurlijk wij hebben het ook nooit van de daken geschreeuwd maar als mensen daar iets over vroegen dan draaiden we daar echt niet omheen. Het feit dat ze het niet zagen kwam vaak door hunzelf; zij zagen mijn partner vaak als verzorger.

En toen kwamen we in een ziekenhuis en zaten we tegenover een arts en die arts zei van: Nou, ik ga verder niets vragen waarom jullie dit willen en of het wel kan en wat verder, ik neem aan dat jullie hier lang genoeg over nagedacht hebben, dus zeg maar wanneer we de behandeling starten..!

MOEDER & VROUW (2) DE CRISIS –ZORGPROFFESIONALS? 'HET IS ALLEMAAL JOUW SCHULD'

Dat is heel automatisch, is dat erin geslopen en dat heeft vast ermee te maken gehad met dat ik gewoon geen aandacht aan mijzelf

besteedde. Ik was toen voornamelijk bezig met de zorgen van anderen naast mijn eigen gezin. En ik vond dat natuurlijk wel heel erg leuk die kinderen en alles waar we het druk mee hadden, maar ik had ook gewoon verder moeten gaan met dat tekenen Maar dat heb ik niet gedaan en toen het zo slecht ging, toen kon ik dat ineens niet meer. Ik kon het helemaal niet meer. En toen gebeurde er ook nog iets op die school van een van de kinderen bij het inschakelen van een externe deskundige i.v.m. een probleem bij een schoolse vaardigheid. In direct contact met de school heb ik altijd ervaren dat zij mij zagen als ouder van de kinderen. Zorgprofessionals op afstand daarentegen oordelen soms snel, eenzijdig en ongevraagd. Waar een gesprek had kunnen zijn, wordt door de professional vaak gekozen voor een mededeling.

Zo bezocht ik ook eens een oogarts omdat mijn brillenglazen voor veraf niet meer goed waren. Toen die arts zag dat ik mijn ogen ook niet in alle richtingen ver genoeg kon bewegen kwam de vraag; 'wie is uw neuroloog?' Ik heb geen vaste neuroloog zei ik. Een oogmeting was toen bijna niet meer mogelijk, ik leefde onverantwoordelijk volgens de arts. Soms zie je onverwachtse wending niet aankomen en dan kun je daarvan schrikken. Ja..toen ben ik echt wel van het paadje geraakt.

DE PROGRESSIEVE SPIERZIEKTE - DE VOORUITZIENDE BLIK

Nou ja kijk het grote verschil is..en natuurlijk is die achteruitgang niet zo groot alleen heeft die hele grote gevolgen in relatie met afhankelijkheid. Kijk het maakt nogal uit of je nog net kan staan, of niet meer kan staan. Maar dat is geen groot verschil. Dat is alleen maar een groot verschil in wat wel en wat niet kan...Maar niet in kracht.

Mensen zeggen, vragen dat nu ook wel eens aan mij van: ja maar hoe is dat dan wat moet ik me daar dan bij voorstellen? Of ze vragen van: vind je het niet heel erg dan als je weer eens iets niet kan?

Ik zeg: nee dat is dan allang geweest, want ik begin op dat moment dat ik dat aan zie komen..dan ga ik al denken zo van : straks kan ik dat niet meer dus hoe ga ik dat straks oplossen, dan heb ik de oplossing al verzorgd en vaak heb ik dan ook gezorgd dat als het zover is, dat ik dan gewoon weer verder kan.

THEATER (1) ZELF PROMOTIE

Ja dat theater was denk ik meer een voor mijzelf een soort vervolg op die jongeren weekenden en die hielden op een gegeven moment op. Ik heb altijd gedacht van: ik moet laten zien wie ik ben, want als ik dat niet doe dan ziet niemand mij of dan wil niemand mij zien en dan ben ik dus ook niet nodig en word ik nergens voor gevraagd en doe ik er

niet toe en ik vind van mijzelf dat ik er wel toe doe ..en ik denk dat dat de belangrijkste reden is waarom ik bij het theater ben gegaan..

THEATER (2) PATRICIA TUERLINGS (1) EN DE DANS VAN MINIEME BEWEGING

Eh ja dat waren denk ik verschillende dingen. Als ik dat nou heel kort moet zeggen dan: hoe kun je van het kleine iets groots maken en ja waarin zit nu eigenlijk de kracht van iets...zit dat in hele grote spektakelachtige dingen of zit dat nu juist ook in hele kleine dingen dus dat is denk ik wat ik het belangrijkste vond daarin..

Nou dat ik zo'n dans heb gemaakt die dan hoofdzakelijk gemaakt is of ontstaan is vanuit allerlei kleine bewegingen die ik maak maar die denk ik wel heel specialistisch zijn..en alleen van mij. Volgens mij kun je de grootste kracht alleen binnen jezelf vinden. Die is heel puur en kan daarom groot overkomen.

THEATER (3) MET NIEMAND TE VERGELIJKEN

Het is het is zo, kijk mijn lichaam is natuurlijk niet een lichaam wat de meeste mensen hebben dat is een..misschien ben ik wel de enige die dat heeft.. en zijn er misschien een paar mensen die iets hebben wat daar op lijkt...

Dus ik kan nooit aan iemand vragen van: hoe zou jij dat doen? Want iemand kan zich toch niet voorstellen dat als ik een pak suiker uit de kast pak: die pak ik zo dat dan mijn arm met een klap op het aanrecht valt. Dat kan iemand zich niet voorstellen, dat dat pak suiker voor mij is wat voor andere mensen een stapel stoeptegels is. Ik moet dat altijd zelf uitzoeken, maar dat ga ik niet uit de weg...dat zoek ik gewoon uit en omdat ik dat doe en omdat ik mij daarin ook heel erg bewust ben -van mijn eigen lichaam- weet ik precies hoe ik iets dan moet doen en ben ik ook degene die het beste kan vertellen van: hoe iemand mij moet helpen of hoe..op wat voor manier ik wel kan beantwoorden aan de vraag van iemand.

9

THEATER (3) PATRICIA TURLINGS (2) EN DE DANS VAN MINIEME BEWEGING

Eh nou ja zij, kijk ik heb toen natuurlijk bewegingen laten zien aan Patricia denk ik En van die voor mij dan bijzonder zijn of speciaal zijn maar die ik heel vaak gebruik en we hebben samen gezocht naar hoe je die naar dans kunt maken en hoe je dan die verschillende bewegingen ook aan elkaar kunt breien zodat er iets als een dans ontstaat. Maar uitgaand van die bewegingen..

THEATER (4) AUDITIES GETEKENDE HUID NIET VOOR ROLSTOELERS..

Nou ik vond wel dat dat onderdeel van Diagonaal vond ik wel het allerleukste wat ik gedaan heb En ik weet ook nog wel – en misschien was dat heb ik dat toen niet zozeer durven voelen - maar ik denk wel dat ik het toen heel erg heb gevonden dat de mensen in de rolstoelen niet gekozen werden. *(NB Voor de Getekende Huid)*

THEATER (5) AUDITIES GETEKENDE HUID NIET VOOR ROLSTOELERS EINDE THEATER CARRIERE !

Dat was voor mij ook een reden dat ik op dat moment heb gezegd van: Nu stop ik ermee. Ik ga mij bezig houden met het tekenen en de dingen die ik daar ga doen. Maar hier mag ik niet zijn wie ik ben. Of daar kunnen mensen of willen mensen niets mee.

THEATER (6) TOEKOMST PLANNEN : DE FOTO'S VAN DAN (1) EN TOCH DE SCHOONHEID VAN WAGENTJES

Dan heeft foto's gemaakt van het project waar ik toen niet aan mee heb kunnen doen. En die foto's heb ik toen gezien en in die foto's zit heel veel. Die foto's maken het namelijk heel mooi, die vertegenwoordigen een bepaalde schoonheid. Die schoonheid die zit voor mij niet in een perfect lichaam, maar die schoonheid zit in andere dingen. En Dan heeft in heel veel foto's die Schoonheid kunnen laten zien. Maar die schoonheid had hij ook kunnen laten zien als daar mensen hadden gezeten die “in die wagentjes hadden gezeten” want die Schoonheid is onafhankelijk daarvan. Of je wel of niet kan bewegen. En of je bewegingen groot of klein zijn. Dus dat bracht mij weer terug bij...dat ik toch zelf weer de behoefte voelde om.. iets te willen doen met iets in die Kunst en iets in Schoonheid.. en ..Lichaam dat soort dingen.

10

THEATER (7) TOEKOMST PLANNEN (1) : DE FOTO'S VAN DAN (2) EN DE SCHOONHEID VAN MARLIES

Ja toen dacht ik van : nou dan zijn er die foto' van dat project De Getekende Huid waarvan ik vind dat Dan juist de schoonheid heeft gefotografeerd. En dat is ook wel ingewikkeld hoor, want soms moet je natuurlijk ook bepaalde kennis, heb je natuurlijk ook bepaalde kennis nodig om de schoonheid te kunnen zien. Bijvoorbeeld: ik zag daar een foto bij van Marlies (van de Vondervoort) en Marlies is natuurlijk heel erg spastisch die zal op mensen overkomen als niet iemand die zacht kan zijn en die vloeiend kan zijn en die licht is. Heel veel mensen zullen dat niet in eerste instantie zien. Ik denk dat

iedereen zacht en licht en weet ik wat kan zijn. Maar er is een foto van Marlies, daarin is het net alsof zij zweeft en dat is zij ook. Ook echt want dat staat op die foto. Maar als er iets is waardoor je dat nooit kan ervaren dan zal je dus nooit de echte Marlies tegenkomen..

THEATER (8) TOEKOMST PLANNEN (2) DE WERELD IS NIKS VERANDERD

Kijk ik dacht natuurlijk dat door alles wat we in het theater gedaan hebben en ja al die dingen, dat er wel iets veranderd zou zijn in de wereld, dat er iets meer mensen zouden zijn met die Andere Ogen, maar dat blijkt dus niet zo te zijn.

THEATER (9) TOEKOMST PLANNEN (3) TOCH WEER DE VERBEELDING AAN DE MACHT

Nou ja dan..eh..ja ik kom weer terug bij die verbeelding denk ik. Kijk vroeger was ik aan het tekenen en toen kwam alles uit.. nou ja uit mijn...laat ik maar zeggen onbewuste en dat was het dan en dat was genoeg ofzo. Op een gegeven moment was dat niet meer genoeg. Toen moest het ook nog een plek krijgen in deze wereld. en toen dacht ik van: nou dan moet ik waarschijnlijk ..eh kijken hoe iets in deze wereld eruit ziet en dan moet ik dat ook kunnen tekenen. Nou dat kan ik dan nu, maar ja: dat is ook niks, dus nu moet ik dat wat in de wereld is, dat moet weer verbeelding krijgen, daar moet je ook weer die andere lagen van kunnen zien. Want iets is niet alleen met wat je ziet, dat is verbonden met zoveel andere dingen, waardoor het voor iedereen iets anders is als je er naar kijkt. En het leuke is nou juist om juist die kant die mensen niet zien om die - of waarvan je vindt dat dat meer aandacht moet krijgen - dat die weer meer zichtbaar worden en die kunnen alleen ontstaan vanuit de verbeelding denk ik.

11

THEATER (10) TOEKOMST PLANNEN (4) TEKSTEN SCHRIJVEN ZELF PORTRET

Daar horen ook teksten bij. Ik had in het begin zoets van: nou, dat weet ik niet of ik die zelf wel wil schrijven, maar misschien moet ik die toch zelf schrijven..

Goh...Nou misschien is het wel gewoon: wie is Margriet...? Misschien is dat wel een groot zelf portret..

THEATER (11) TOEKOMST PLANNEN (5) EEN EXPOSITIE MAAR NOOIT MEER DOELGROEPEN THEATER !

Ja dat is dan door..dat kwam dan door..: Ja, waarom is Dan nou gestorven he..?

Daar heb ik natuurlijk heel veel over nagedacht en ook omdat er in dezelfde periode iemand anders overleed, die een lichamelijke beperking had, zodat ik mij afvroeg en toen kwam ik bij die Artsen zo van: ja er zijn dus gewoon ook heel veel artsen die er allemaal niets van snappen. En daar kwam dus van..: nou moet ik dan weer net als toen de theatergroep (NB Spelenderwijs/Met-en-Zonder) begon, weer aan dat Doelgroepen Theater doen? ! Maar goed, dat wil ik niet. Dat wil ik niet meer!

Dus, als dat het dan niet wordt, die artsen die moeten het maar uitzoeken. Ze komen mij wel tegen en dan zullen ze er niet een makkelijke aan hebben. Maar ik wil daar niet meer iets mee in die vorm, Dus die artsen en voor het maatschappelijke, dat is weg... Dat mag iemand anders weer doen. Daar heb ik geen zin meer in.. Het wordt gewoon iets..een kunst uiting..

(NB een Expositie?) Dat ligt eraan hoe, Ja dat geloof ik wel. Maar dat is..ja..dat.. Ik weet nog niet precies welke kant dat opgaat.

12

2017

Transcriptie en Titels Ingeborg Houwen
Interview en bewerking Joke Menssink